

UCHWAŁA NR
RADY MIASTA GDAŃSKA

z dnia 2016 r.

w sprawie nadania nazwy (Rondo Komitetu Obrony Robotników)

Na podstawie art. 18, ust. 2, pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2016 r. poz. 446), Uchwały NR L/1126/2014 Rady Miasta Gdańska z dnia 27 marca 2014 r. w sprawie zasad stosowanych przy nadawaniu nazw ulicom, placom i innym terenowym obiektom publicznym oraz drogom wewnętrznym w Gdańsku (Dz. Urz. Województwa Pomorskiego z 2014 r. poz. 1534)

uchwała się, co następuje:

§ 1.

W Gdańsku - Przeróbce rondu zlokalizowanemu na skrzyżowaniu ulicy mjr. Henryka Sucharskiego i ulicy Ku Ujściu, którego lokalizację określa załącznik Nr 1 do niniejszej uchwały, nadaje się nazwę **Rondo Komitetu Obrony Robotników**.

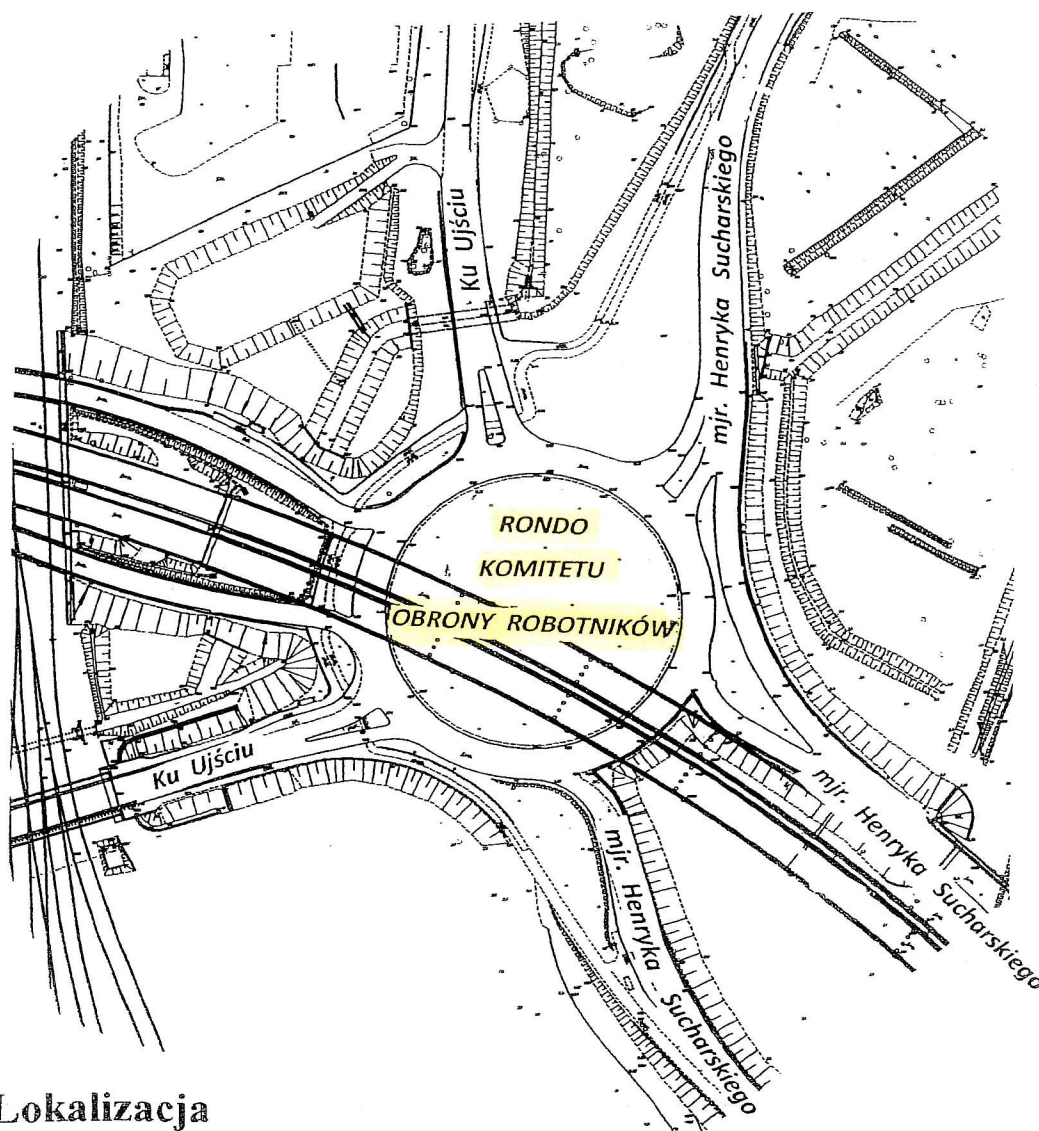
§ 2.

Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Pomorskiego.

Przewodniczący Rady
Miasta Gdańska

Bogdan Oleszek

Gdańsk - PRZERÓBKA

Lokalizacja

Rondo Komitetu Obrony Robotników

Uzasadnienie

Z wnioskiem o nadanie nazwy **Rondo Komitetu Obrony Robotników** wystąpił Prezydent Miasta Gdańska.

Komitet Obrony Robotników – polska organizacja opozycyjna działająca od września 1976 do września 1977, sprzeciwiająca się polityce władz PRL, niosąca pomoc osobom represjonowanym w wyniku wydarzeń Czerwca 1976, przede wszystkim w Radomiu i Ursusie, a także w Płocku. Po częściowym spełnieniu jej postulatów przez władze PRL przekształciła się w Komitet Samoobrony Społecznej KOR.

Powstanie Komitetu Obrony Robotników poprzedziła akcja pomocy osobom represjonowanym w Ursusie organizowana przez środowisko tzw. Gromady Włóczęgów działającej przy 1 Warszawskiej Drużynie Harcerskiej im. Romualda Traugutta Czarna Jedyńka, któremu przewodził Antoni Macierewicz, i młodszych działaczy Klubu Inteligencji Katolickiej w Warszawie (m.in. Henryk Wujec) wspieranych także przez inne osoby, w tym przede wszystkim Jana Józefa Lipskiego. Pomoc ta polegała na zbiorce pieniędzy dla osób pozbawionych pracy i członków ich rodzin, koordynowaniu pomocy adwokackiej i lekarskiej dla osób represjonowanych. Symbolicznym jej początkiem był udział w tzw. I procesie ursuskim (16-17 lipca 1976 w Warszawie), w czasie którego nawiązano kontakt z rodzinami sądzonych robotników. Od września 1976 poza Ursusem uczestnicy akcji pomocy działali także w Radomiu

Organizatorzy akcji uznali, że dla efektywności ich działań konieczne będzie utworzenie formalnej organizacji, w skład której wejdą także osoby z uznanym autorytetem. Miało to pomóc koordynować dotychczasową działalność, a także chronić w pewien sposób uczestników akcji. We wrześniu 1976 Antoni Macierewicz i Piotr Naimski, z poparciem Jana Józefa Lipskiego i Jacka Kuronia, przekonali ostatecznie do tej idei większe grono osób.

11 września 1976 roku Antoni Macierewicz, Piotr Naimski i Wojciech Onyszkiewicz opracowali wstępną wersję dokumentu powołującego Komitet Obrony Robotników. Po spotkaniu w dniu 23 września 1976 roku 14 sygnatariuszy ogłosiło tzw. Apel do społeczeństwa i władz PRL, w którym stwierdzili, że w związku represjami wobec uczestników protestów w Radomiu, Ursusie i innych miastach konieczna jest "solidarność i wzajemna pomoc" społeczeństwa. Dlatego zawiązali Komitet Obrony Robotników, którego celem miało być inicjowanie pomocy prawnej, finansowej i lekarskiej oraz informowanie o prześladowaniach. Komitet domagał się amnestii dla skazanych i aresztowanych i przywrócenie osób represjonowanych do pracy.

Pierwszymi 14 sygnatariuszami Apelu – członkami - założycielami KOR byli: Jerzy Andrzejewski, Stanisław Barańczak, Ludwik Cohn, Jacek Kuroń, Edward Lipiński, Jan Józef Lipski, Antoni Macierewicz, Piotr Naimski, Antoni Pajdak, Józef Rybicki, Aniela Steinsbergowa, Adam Szczypiorski, ks. Jan Zieja i Wojciech Ziemiński (zrezygnował w lipcu 1977).

29 września 1976 dołączyła do nich Halina Mikołajska. Kolejnymi członkami zostali Mirosław Chojcecki (aktywny od początku akcji pomocy), Emil Morgiewicz, Wacław Zawadzki (wszyscy od października 1976), Bogdan Borusewicz i Józef Śreniowski

(od listopada 1976), Wojciech Onyszkiewicz (aktywny od początku akcji pomocy), Anka Kowalska i Stefan Kaczorowski (od stycznia 1977), Adam Michnik (od kwietnia 1977), ks. Zbigniew Kamiński i Jan Kielanowski (od lipca 1977).

KOR zgromadził osoby o różnych rodowodach politycznych, m.in. członków przedwojennej PPS (Lipiński, Cohn, Steinsbergowa, Szczypiorski), aktywnych uczestników konspiracji II wojny światowej (Pajdak, Rybicki), tzw. Komandosów (Kuroń, Michnik), harcerzy z Gromady Włóczęgów (Macierewicz, Onyszkiewicz, Naimski). Kuroń, Lipski, Morgiewicz i Ziemiński byli aktywni w różnych działaniach opozycyjnych już w latach 60.

KOR sformułował swoje cele już w Apelu z 23 września 1976, a w formie rozszerzonej przedstawił je w marcu 1977. Były to amnestia dla skazanych za udział w demonstracjach w czerwcu 1976, przyjęcie osób represjonowanych do pracy, ujawnienie pełnych rozmiarów represji, ukaranie winnych naruszenia prawa wobec demonstrantów oraz powołanie komisji poselskiej ds. zbadania i publicznego ujawnienia wypadków łamania prawa przez organa władzy w związku z w/w wydarzeniami.

Działalność Komitetu Obrony Robotników była jedną z tych, które otworzyły drogę do przemian w Polsce. Dlatego w Gdańsku – mieście, w którym narodziła się Solidarność, w 40 rocznicę powstania Komitetu Obrony Robotników, nadanie nazwy tej organizacji jednemu z obiektów miejskich jest w pełni zasadne.

Wobec powyższego Prezydent Miasta Gdańska wnosi o podjęcie uchwały o nadaniu nazwy **Rondo Komitetu Obrony Robotników**.

WNIOSKODAWCA

RADCA PRAWNY